

זמן שחיטת התמיד

במסכת פסחים מבואר, שמאחר שרוב ימות השנה אין מקריבים שום קרבן אחר תמיד של בין הערביים, ברוב ימות השנה היו מאחרים את עבודתו, והיה נשחט בשמונה שעות ומחצה [וגמר הקרבנו בתשע ומחצה].

יוצא מכלל זה ערב פסח, שהפסח נשחט אחר התמיד, ולכן היו מקדימים את עבודת התמיד שעה אחת, להיות נשחט בשבע שעות ומחצה, [וגמר הקרבנו בשמונה ומחצה], ויהא זמן לעשות הפסח אחר התמיד.

וכשחל ערב פסח בערב שבת, מאחר שהיו צריכים להספיק לצלות את הפסח מבעוד יום, היו מקדימים את עבודת התמיד ככל האפשר, והיה נשחט בשש שעות ומחצה [וגמר הקרבנו בשבע ומחצה], ויהא זמן לעשות הפסח אחר התמיד וגם לצלותו מבעוד יום.

זמן תפילת המנחה

רב ספרא לימד, שזמן תפילת הערב [=מנחה] של אברהם אבינו, היה מכי משחרי כתלי [=משעה שהשחירו הכתלים (מצד מזרח)] כלומר מיד אחר חצות היום, בתחילת שבע שעות, [שהכתלים הפונים למזרח, היו מוארים מזמן הנץ החמה, שהחמה באה ממזרח, ומאירה עליהם עד תחילת שעה שביעית, אבל בתחילת שעה שביעית החמה באמצע הרקיע בראש כל אדם, ושוב אינה מאירה על הכותל הפונה למזרח, אלא על ראש הכותל בעוביו, ועושה צל תחתיו, ונמצא הצד הפונה למזרח מתחיל להשחיר].

ומתחילה היה נראה, שרב יוסף אמר, שאין לנו ללמוד מאברהם להיות זריזים כמותו, להתפלל מתחילת שעה שביעית.

אולם רבא דחה זאת, כי כבר נתבאר, שיש לנו ללמוד מאברהם להזדרז במצוות מילה, והוא הדין לשאר מצוות.

ולפיכך אמרו, שרב יוסף הקשה על דברי רב ספרא, ממה שנתבאר לעיל, שבערב פסח שחל בערב שבת, אף שהיו רוצים להקדים את שחיטת התמיד של בין הערביים ככל האפשר, לא שחטוהו בתחילת שעה שביעית, אלא באמצע שעה שביעית [=שש שעות ומחצה], ואם כן, קודם לכן עדיין לא הגיע זמן תפילת מנחה, [שהתפילות כנגד הקרבנות הן].